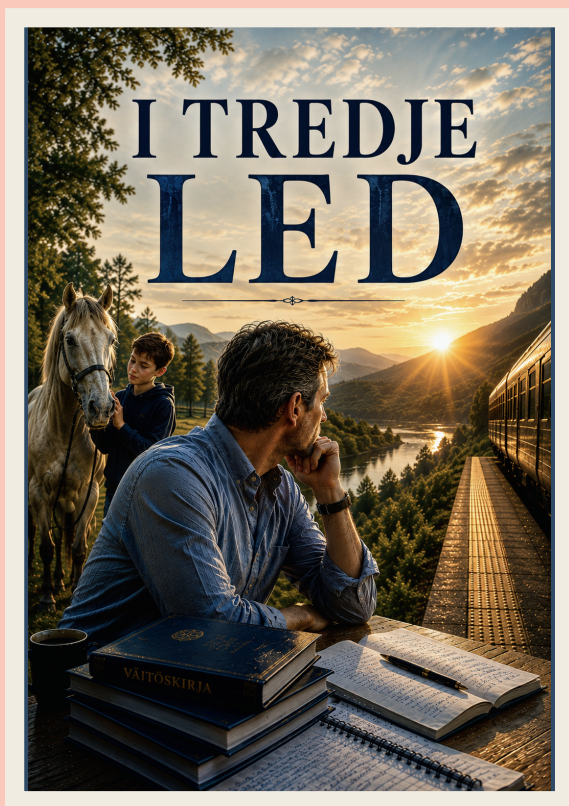


ESA ESANDER



En roman om arv och
överlevnad



"Det förflutna formar framtiden."

Esa Esander

I tredje led

En roman om arv och överlevnad

Till alla som vågat bryta det som gått i arv.

Automatiserad analys av denna publikation för att utvinna information, särskilt mönster, trender och korrelationer, enligt 13 b § i upphovsrättslagen (text- och datautvinning), är förbjuden.

© 2026 Esa Esander

Redaktör: Levolaks Oy
Omslagsdesign: Levolaks Oy

Förlag: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Tryck: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2145-5

KAPITEL 1

Jag stänger dörren till lägenheten bakom mig och går ett par kilometer till järnvägsstationen, där samma gamla träbyggnad – i en färg som liknar föråldrad gräddfil och i stort behov av att målas om – fortfarande står precis som den gjorde under min ungdom när jag gav mig iväg på min Interrail-resa. Nu omger betonggråa, trista industribyggnader den lilla stationen, som för att säga till den stackars kraken: ”Åh, du ruttnande gamla vrak, du kommer att lämnas kvar i vår skugga.”

Jag kliver på morgonens första tåg, ett dubbeldäckartåg som stannar vid varje station. Jag är på väg till en välbekant universitetsstad, där jag idag ska försvara min avhandling – det vill säga genomgå mitt muntliga försvar. Det borde vara en barnlek, eftersom jag, med vissa svårigheter, har lyckats få alla mina artiklar publicerade i internationella tidskrifter. Det hindrar mig dock inte från att frukta tillfället som om det vore en säker hängning. Jag lägger min nya kostymväska och min slitna ryggsäck med datorn på hyllan och sätter mig på fönsterplatsen med ryggen mot färdriktningen.

Tåget rycker iväg. Nästan i tid, för en gångs skull. Jag börjar glida bort från min barndomsstad, dit jag i tankarna återvänder allt mer sällan och rent fysiskt endast av tvingande skäl – till två begravningar, med ett par decennier mellanrum. Mentalt lämnade jag staden för flera decennier sedan. Mina upplevelser i ungdomen väckte en stark längtan att flytta därifrån så snart tillfället bjöds. Det kvävande, glädjelösa och trygga samhället i min hemstad erbjöd ingen stimulerande eller utvecklande rastlöshet som kunde kittla hjärnan. Bara de välbekanta, gropiga

sandgatorna, längs vilka jag alltid stötte på samma välbekanta sura ansikten.

Jag var nyfiken och ville möta en värld som var okänd för mig, med sina magiska intryck och utmaningar, som jag inte hade en aning om hur jag skulle lösa. Jag ville upptäcka åtminstone en glimt av den hemlighet som fick världen att snurra, en hemlighet som min alltför skyddade barndom och ungdom hade hållit undan för mig. Jag levde så att säga från dag till dag. Jag kunde se min framtid utstakad framför mig, om jag hade förblivit fast i mina gamla vanor.

Min mormor gav mig rådet: ”Jari, om du kommer ihåg att be varje dag kommer du säkert till himlen.”

Det var alldeles för tydligt och enkelt för mig – tänk om jag ibland glömde att be? Skulle jag då hamna längst bak i kön till himlen?

Efter att ha avslutat mina slutprov tillbringade jag en dag på en handelsskola, men just i det ögonblicket stod det klart att en framtid som symaskinsförsäljare, bilhandlare eller fastighetsmäklare inte var vad jag ville. Jag kunde alltid hamna i ett sådant yrke, men vid den tidpunkten skulle livets hemlighet inte avslöjas. För att ta reda på det var jag tvungen att smita iväg. Annars skulle jag dö utan att någonsin inse det.

Tåget skramlar över en bred flod och börjar med ett väsande ljud accelerera längs de svetsade rälsen, flankerat på båda sidor av ändlösa blandskogar. Tågresan mot vetenskapens eviga altare tar timmar. Jag njuter av att resa eftersom jag vet hur jag ska få ut det mesta av varje ögonblick. Jag undviker att köra bil, även om jag gillar att köra och lyssna på ljudböcker.

Jag känner mig pigg och har något att läsa under resan. Jag installerar mig på min plats och försöker tänka på något annat än gårdagen, då jag tog mitt sista farväl av en

nära anhörig. Jag tvingar mina tankar att föra mig långt bort från den mentala plågan som väntar under eftermiddagen. Jag sluter ögonen.

Min opponent är den obestridda, världsberömda gurun inom forskning om småföretag, vars expertis och vältalighet är unik. Det är ett rent nöje att lyssna på honom. Min opponent är en auktoritär narcissist som älskar sitt eget geni, vilket man anar en aning av när man träffar honom. Jag antar att jag borde vara glad över att få tillbringa tre timmar i samma rum och diskutera frågor med den obestridda akademiska experten inom området, som, medveten om sin egen överlägsenhet, skoningslöst hånar sina kollegor vid disputationer.

Han vill lämna eviga avtryck av sig själv i den stackars doktorandens sinne – grymma hugg från den akademiska yxan som de mest känsliga kandidaterna aldrig kommer att glömma. För många förblir intellektuellens mästerliga verbala hugg lurande i sinnets djup, där de stiger upp till ytan på grund av någon irritation, och i värsta fall slutar det med att studenterna lider av sin lärares skarpa kommentarer.

Idag är det min tur att hamna på professors mentala spett. Jag kan föreställa mig hans självbelåtna min när han berättar att han har hittat något betydande fel eller en felaktig slutsats i min bok. Lyckligtvis har examinatorerna godkänt mitt arbete. Jag har hört att en stor del av publiken kommer för att se disputationen, där denna guru – som han kallar sig själv – är opponent.

Dessa tillställningar blir underhållande när han får fritt spelrum att svamla. Oavsett diskussionens vetenskapliga nivå eller artighetsfraserna så är den här killen ordinarie professor med fast anställning vid ett universitet i Sverige. Namnet minns jag inte. Under tågresan måste jag ordna

mina tankar och fylla huvudet med positivitet. Jag vet att jag då kan klara av nästan vad som helst.

Tåget har ökat farten. Jag öppnar ögonen och tittar ut genom fönstret. Landskapet till höger susar förbi och jag lever i nuet. Jag har lyckats stoppa undan mina obearbetade minnen i hjärnans skrymslen och vrår, varifrån de ofta återvänder för att hälsa på mig utan förvarning och utan att ringa på min hjärnas dörrklocka.

Jag plågas när minnena står som en objuden skara i dörröppningen till mitt sinne och stirrar på mig, och varje minne har sin egen agenda. Mitt sinnes vaktmästare strejkar, och smärtan från obehagliga minnen väller in i mina tankar och förstör min vardag då och då. Jag har inte anpassat mig till de oförklarliga, smärtsamma känslorna som väller fram ur dessa minnen.

Jag fick mitt första anfall medan jag höll en föreläsning. Jag förlorade förmågan att tala, och min käke började darra okontrollerat, som om jag var på väg att gråta. Nästan hundra åhörare stirrade på mig och jag kände mig som om jag höll på att dö. Jag tog en lång klunk vatten. Jag började få ont i huvudet. I årtal sökte jag efter en förklaring till dessa panikattacker, som jag då upplevde för första gången och som tidigare hade varit helt främmande för mig. Till slut accepterade jag att de minnesfragment som samlats i mitt sinne ibland förstör min förmåga att kontrollera mitt sinnestillstånd. Jag tappar självkontrollen inför en publik.

Mitt sinne blir tomt, jag får inte fram orden och jag känner hur jag bryter samman, än en gång. Min syn blir suddig, mitt medvetande bleknar bort och all kontakt med omvärlden bryts. Mitt hjärta bultar och svetten rinner i floder från mina armhålor. Framför publiken står en stel, rädd människa, vars tankar och kommunikation har förlamats av ett gift gömt i själens djup, mot vilket han

saknar motgift. Endast när jag är ensam läker sinnet och själens gift avtar, innan det oväntat bryter ut igen och tar kontroll över sinnet.

Jag fruktar att detta kommer att hända i eftermiddag, när en akademisk auktoritet kommer att vara hård mot mig, om än med goda avsikter. Jag avskyr alla bedrövliga auktoriteter och de känslor de väcker i mig, även när det sker oavsiktligt. Än i dag har jag inte lärt mig att tolerera människor som utnyttjar sin auktoritetsposition för att kontrollera mitt sinne. Jag fostrades som barn till att hata auktoriteter – i tredje klass i grundskolan, genom en lärares lömska knep.

Jag vänder mig för att titta på landskapet som susar förbi tågfonstret, och en stark stråle av morgonsol bryter plötsligt fram genom träden och träffar mig rakt i ansiktet som en bländande laserstråle.

”För Satans helvete, fan”, svär jag inombords, ”det här också.”

Jag vet vad som är på gång. Jag känner smärtan smyga sig in i mitt huvud som en skicklig jägare som närmar sig sitt byte med ett spjut, redo att döda det. Mitt synfält börjar långsamt splittras i mitt högra öga, där jag snart bara ser ett flimrande, kantigt sågtandsmönster, som nervcellerna i min hjärna snart överför till mitt vänstra öga.

Hur tar sig sågtandsmönstret dit, undrar jag. Den dunkande huvudvärken intensifieras som om jag långsamt vred upp volymknappen på radion åt höger. Under den här resan skulle jag egentligen ha läst och finslipat mitt föredrag, inledningsanförandet till min disputation, men under de närmaste timmarna kommer inget av det att bli av.

Jag kan inte fokusera blicken. Jag glömde att ta med mig några ibuprofen-tabletter för att lindra smärtan,

eftersom jag inte räknade med att få en otäck migränattack. Jag tvivlar på att konduktören har några smärtstillande medel.

Jag skulle kunna be om att ett meddelande lästes upp: "Var vänlig och ta med något som lindrar huvudvärk – utom konjak – till vagn 5, plats 15."

Jag minns orsaken till den här eländiga migränen – åtminstone en rimlig förklaring till den. Jag blundar och försöker tänka på något annat, men den dunkande smärtan gör det svårt att genomföra min plan. Jag kommer aldrig att vänja mig vid huvudvärk.

Tåget har redan accelererat till över hundra kilometer i timmen, och det vackra landskapet som susar förbi gör ingenting för att lindra smärtan. Mina ögon orkar inte stirra på det landskap som rusar förbi. Min blick tappar tråden bland orden och raderna när jag försöker läsa texten till mitt inledningsanförande.

Det här skulle ha varit en av de mest minnesvärda dagarna i mitt liv, då jag just skulle ta steget in i den akademiska världen för gott. Jag blundar igen, lutar mig tillbaka på sätet och låter tankarna vandra fritt. Jag försöker slappna av och glömma allt skräp som virvlar runt i mitt huvud och hotar att förstöra min dag. Jag måste hitta något annat att tänka på.

*

Jag sitter på en stor, platt granitsten som mödosamt har dragits från min mormors åker till dess kant och blickar ut över det öppna fältet. Jag smaskar på en söt morot som jag just har dragit upp ur jorden, rengjort noggrant i det fuktiga gräset och torkat på mina shorts. Nu är den ren.

Min mamma har återigen tagit med mig till mormor för att jag ska bli omhändertagen. Vinden får rågfältet att bölja. Från det öppna fältet vänder jag blicken åt höger,

mot mormors hus som står en bit bort – min barndoms fristad. Det rödmålade timmerhuset med sitt pärtak hade sina bästa dagar för flera decennier sedan. Stugan, byggd i början av 1900-talet, står på min mormors gård, den gamla hemgården, ett par dussin meter från fältkanten och vid foten av en hög kulle som ingår i Salpauselkä-åsen, på dess norra sida.

Solens strålar försvinner bakom åsen redan på eftermiddagen. På gården dröjer våren flera veckor, eftersom en tredjedel av dagens solljus inte når fram till gården på grund av träden och åsen.

Husets timmerstomme är uppförd på ett stenfundament, som har fogats samman av en blandning av oregelbundet formade naturstenar och sprucken cement av dålig kvalitet. Man försökte lägga stenfundamentet plant på den svagt sluttande, steniga marken, men detta misslyckades.

Tydligen var vattenpasset ur funktion. Stenfundamentet på husets åssida är flera centimeter högre än den sluttande kanten mot fältet. En rödrandig lekboll stannar inte kvar på vardagsrumsgolvet utan börjar rulla mot väggen på den öppna fältsidan.

Huset har två stora rum: bondköket, som man kommer in i från utsidan via verandan, och sovrummet. Bondköket är centrum för det dagliga livet; i dess högra hörn, mot sovrummets vägg, har en enorm bakugn och spis byggts in. Framför bakugnen, på golvet, finns en lucka som leder till jordkällaren under huset.

Man kan inte förvara mat där, eftersom rättorna inte lämnar något ätbart i fred. Framför fönstret på den sida av rummet som vet mot fältet står en lång rad bondmöbler: två bänkar och ett bockbord. Mormor vänder på bordsskivan när hon ska baka och knådar dussintals karelska piroger på det mjölmättade bakbordet. Mormor

torkar bort mjölet från bordet med en vit hartass från en hare i vinterpäls, skuten av morfar, som hänger i ett snöre i mjölskåpet.

Den enkla stugan är hyfsat beboelig när marken är upptinad, men på vintern bor vi där av nödvändighet, eftersom det inte finns något alternativ. ”Man sover bättre i kylan”, tjarar min mamma alltid, när jag sover i sovrummet under stränga frostnätter, rädd för antingen koloxidförgiftning eller att mitt huvud ska frysa fast i kudden. Jag har inte lärt mig hur man eldar i kakelugnen i sovrummet på rätt sätt, framför allt när man ska stänga spjället så att den dyrbara värmen inte rymmer ut.

Därför sover jag på vintern under täcket med kläderna på och en mössa på huvudet. Jag har aldrig varit förkyld eller drabbats av någon av de andra febersjukdomarna som mina vänner i stan drabbas av.

Sett på avstånd och från rätt vinkel verkar huset vara i utmärkt skick. Det ser ut som om det ligger skyddat vid foten av en hög ås. Sett från verandan ruttar husets vänstra hörn, eftersom vattnet vid kraftigt regn rinner ner från det spåntäckta taket rakt på just det hörnet.

Torrt trä suger upp vatten. Läraren berättade för oss i skolan att det finns en kapillärkraft – vattnet stiger vertikalt uppåt och påskyndar rötningsprocessen.

Huset är täckt av ett grått tak av takspån i lapptäcksstil, som Einari, som bor i sitt eget hus på gården, lappar med nya takspån när det behövs. Jag pekar ut hålen i taket för Einari från vinden med hjälp av en lång, tunn träpinne, eftersom hålen i pärtaket inte syns från marken. På det här sättet kan Einari täppa till de läckor som plågar huset.

Ett knastertorrt spåntak läcker alltid lite när det regnar, innan spånen sväller av vatten och taket håller tätt. Den tjocka isoleringen av sågspån på vinden blir bara

fuktig på ytan. De nya takspånen mörknar och väderbits gradvis och smälter så småningom in i takets gråhet.

Spåntaket representerar en försvinnande romantik inom takbyggandet, som en torr sommardag kan fatta eld av minsta gnista – något som den svarta gnistfångaren, monterad högst upp på den gamla skorstenen, försöker förhindra.

En smal, ojämn byväg löper mellan huset och grusåsen, och drabbas varje vår av en vecka eller två av lera och slask. Vid den tiden krävs det långskaftade gummistövlar för att gå på vägen, en hästdragen vagn för att transportera varor och en fyrhjulsdriven Land Rover för att köra bil. Vägen börjar vid avtagsvägen från grusvägen som leder från staden till byn och går vidare till några grannhus, som inte syns från mormors hus.

Vi vet eller hör ingenting om deras närvaro eller frånvaro, och mormor bryr sig inte. Mormor är en sann enstöring, och hon hat sina skäl. Jag förstår mormor. När livet har gett en ett hårt slag vill man finna sinnesro genom att pyssla för sig själv, omgiven av naturen. En liten gård är den perfekta platsen för det.

En smal, gräsbevuxen stig leder från byvägen till ytterdörren, precis framför verandan. Framför dörren finns två betongtrappsteg. Fyra hästskor är fastgjutna i det översta trappsteget så att de bildar en fyrklöver för att bringa lycka.

Huset, med sitt pärtak som har klarat tre krig, kommer att fortsätta att behövas. En betonggrop har grävts och gjutits i sluttningen, där mormor förvarar burkar med inlagda svampar och burkar med hjortron-, lingon- och blåbärssylt inför vintern, prydligt uppradade på de ohyvlade trähyllorna som Einari har tillverkat.

Inläggningsdatumet är klistrat på sidan av varje burk. En bit smörpapper läggs mellan locket och burken för att

fungera som isolering. Eventuellt mögel som bildats under lagringsmånaderna skrapas bort från ytan med en sked, och sylten äts upp eller kastas helt enkelt bort.

Potatis, rovor, kålrötter och morötter har staplats i egna lådor direkt på betonggolvet. Skatterna i gropen hjälper hushållet genom vintern. Mormor får sitt kött från konserver och färskt från skogen, tack vare farbror Einaris hagelgevär. Temperaturen i gropen sjunker aldrig under fryspunkten, inte ens när det är -45 °C ute. Däremot är gropen behagligt sval och fuktig på sommaren, och en varm dag är det uppfriskande att tillbringa en stund där.

Mormor packar löksättningen i tre stora, luftiga jutesäckar, som hon lyfter upp för att torka på spishällen. Ovanpå säckarna lägger mormor en halmfylld madrass som underlag och som täcke ett lapptäcke fullt av mushål.

På spishällen sover mormor hela nätterna och tar tupplurar under dagen under hela den frostiga säsongen. Alltid fullt påklädd. Endast på sommaren har mormor ett vitt nattlinne av linne.

På husets sida kantas vägen som går förbi stugan av ett taggtrådsstängsel, vilket hindrar mormors två kor och hennes enda kalv från att vandra in på gården. Vid vägkanten, vid grinden som leder in på gården, ligger mormors mjölkningsplats på sommaren, komplett med en gödselhög och en mjölkningsspall.

Korna och kalven kommer till mjölkningsplatsen från skogsbetet när mormor ropar på dem varje kväll och morgon. En metallklocka som hänger i ett läderband runt den hornförsedda kons hals klirrar i en jämn rytm medan korna svajar fram. På sommarmorgnarna vaknar jag ofta till klockans lugnande ljud – särskilt om jag sover på den svala vinden en sommarnatt.

Medan mormor sitter på pallen med en mjölkhink mellan knäna, viftar jag bort flugor och bromsar med

björkkvistar för att hindra korna från att sparka omkull pallen eller bli rastlösa under mjölkningen. Den dyrbara mjölken skulle kunna spillas ut på marken.

Under kvällsmjölkningen har solen sjunkit bakom åsen och de höga tallarna som växer på dess krön. Den kospillning som korna lämnar vid mjölkningsplatsen skyfflar mormor med en spade till rötterna på spireahäcken, som planterats som ett skydd mellan huset och vägen. Busken tackar henne och frodas.

Jag kan fortfarande höra i mitt inre hur mjölken, när mormor börjar mjölka, sprutar med ett strilande ljud från kornas fylliga juver ner i den rena zinkhinken, driven av de rytmiska rörelserna i hennes händer. Två av kons fyra spenar hålls mellan tummen och pekfingret. När hinken är full håller mormor den varma, krämiga mjölken i ett rent mjölkkärl, som fylls av mjölk från två inhemska kor. Det andra kärlet kommer från morgonmjölkningen, för vilken mormor vaknar klockan 5 varje morgon.

Jag måste följa med henne för att hjälpa mormor, eller kanske är det bara så att jag inte får vara ensam hemma. Minnen av mammas syster Liisa, som drunknade, lever fortfarande kvar efter tjugofem år.

Mormor håller en liten mängd mjölk i en tvåliters mjölkkanne, som hon sänker ner djupt i brunnen med ett rep för att den ska svalna. Kall mjölk och mormors rågröd är det bästa jag vet – med smör och en tjock skiva edamerost som skurits med kniv från ett osthjul, levererat direkt från mejeriet till mjölkbordet, dit mormor och jag skjuter mjölkkärlen på en mjölkkärra varje morgon före klockan åtta.

Detta skedde i ur och skur. På vintern använder vi en släde som jag drar och mormor skjuter på. Ibland i fyrtio graders kyla, då mjölkkanorna måste täckas med en huva så att de inte fryser. Varje mjölkkanne har en etikett

med nödvändiga uppgifter om vem mjölken kommer ifrån. Mjölkbilen anländer kring klockan halv nio för att hämta alla mjölkkannor från byns gårdar och köra dem till mejeriet. Varje morgon, 365 dagar om året.

Min mormor är redan väldigt gammal. Jag går i tredje klass i byskolan och har lärt mig multiplikationstabellen, så jag räknade ut på ett papper att mormor har mjölkat korna för hand tusentals och åter tusentals gånger.

Mina vänner som bor i stan förstår inte vilket hårt kroppsarbete som krävs för att producera en enda liter mjölk.

Från hösten till våren, när korna står i ladugården, tar jag på mig min morfars håliga, blå- och rödrutiga bomullsskjorta, min mormors gamla grå ylletröja och över den en brun ladugårdsrock som luktar gödsel och når ända ner till mina anklar. Kappan är förmodligen ett arv från min mammas barndom, precis som de håliga gummistövlarna från hennes ungdom som jag har på fötterna och som klafsar när jag går i dem.

På sommaren har jag turen att kunna ha på mig lappade kläder – byxor, en skjorta och gymnastikskor från en släktings barndom. Kläderna bärs tills de är helt utslitna; de förvandlas till trasor ända ner till sista tråden.

När betessången är över flyttar mormor in korna i ladugården, där det är fuktigt och varmt. Luften i ladugården är fylld av den sura, stickande stanken av gödsel och kor, och de dämpade ljuden från boskapen som rör sig där inne. Varje gång mormor kliver in i ladugården hör hon en hälsning från korna en eller två gånger – ett långt ”mooooo”.

Mormor klappar korna och börjar mjölka i skenet från Tilley-lampan. Snart vänjer sig ögonen vid mörkret, och näsan vänjer sig gradvis vid lukten.

Redan som liten pojke lärde jag mig att livet på min mormors självförsörjande gård, som livnär sig på en liten boskapshjord, följer dygnets, månadens och årstidernas rytm. Naturen dikterar sysslorna.

Vi måste förbereda oss för vintern, och Einaris hagelgevär måste laddas med patroner och hans gevär med kulor, så att det finns kött på bordet. Mormor har inte råd att bli sjuk. Om det skulle hända, måste man be någon av grannarna att mjölka korna. Jag minns vagt när mormor var tvungen att opereras för struma, och den snälla damen från gården bredvid kom förbi för att mjölka korna. Turligt nog var det sommar.

Jag vaknar med ett ryck av ett oväsen nedifrån stugan och öppnar mina sömndruckna ögon på mormors vind. Jag börjar stirra på takets tvärbalkar, från vilka spikar av olika längd sticker ut och pekar nedåt. Spikarna håller fast de uråldriga takspånen, mot vilka flugor och bin raslar glatt vid minsta beröring och skapar sin egen stämning en varm julidag. Det är något man bara kan känna och höra under ett pärtak – ett ständigt raslande och surrande.

Mormor sade en gång att pärtaket inte byttes ut mot tegeltak förrän freden hade kommit, eftersom de inte var säkra på om ryssarna skulle ta även de här trakterna. De ville inte lämna kvar ett gammalt hus med ett nytt tak som fienden bara kunde bränna ner.

Jag ligger där, precis vaken, slö och sömnig på en ojämn säckmadrass fylld med halm. My filt är ett gammalt lapptäcke, svalt mot min bara hud och musgnagt på vissa ställen. Utanför är dagens hetta som mest intensiv, men de stora springorna mellan taket och väggen samt pärtakets porositet gör att luften kan cirkulera.

Den svala luften på vinden känns sammetslen mot min hud. Genom den öppna vindsluckan till höger om där jag sover kan jag höra mormor och Einari prata om att

Hur formas en människa av sitt förflutna och går det att bryta det som har gått i arv i generationer?

I tredje led är en psykologisk roman om familjeband, motståndskraft och människans längtan efter frihet. Med värme, humor och kompromisslös ärlighet skildrar Esa Esander hur det förflutna fortsätter att leva i nuet, men också hur insikt och mod kan öppna vägen mot försoning.

Romanen väver samman personliga minnen med ett skarpt öga för mänskligt beteende och ställer den tidlösa frågan.

Måste vi leva det liv vi har ärvt, eller kan vi själva skriva nästa kapitel?

I tredje led är den andra delen i Esa Esanders romanserie om Jari, en berättelse om identitet, kärlek och de osynliga band som förenar generationer.

Sönderslitna relationer 2025

BoD



9

789528

921455